

Helatorstain saarna 29.5.2014

Joh. 17: 24-26

Irma Hyvönen

Kun katsomme lapsen piirustusta, näemme siinä ehkä talon, puun, koiran, auringon jne. Itse olisimme piirtäneet talon suuremmaksi kuin auringon ja koiran pienemmäksi kuin puun. Lapsen piirustuksessa ei ollut oikeaa perspektiiviä.

Elämässä joskus suuret tapahtumat näyttävät pieniltä ja pienet suurilta, kun ei ole oikeaa näkökulmaa. Tapahtumien hetkellä on usein vaikea nähdä asioiden oikea tärkeysjärjestys. Niiden arvon ja merkityksen pystymme mittaamaan tietyn välimatkan päästä. Etäisyys tapahtuneeseen oikaisee perspektiiviä.

Usein joudumme toteamaan, että arvot muuttuvat ajan kuluessa. Kerran korvaamattomalta näyttänyt asia on tullut yhä vähemmän merkittäväksi - tai päinvastoin.

Evankeliumit päättyvät Jeesuksen ylösnousemukseen ja taivaaseenastumiseen. Kysymyksessä ovat ne tapahtumat, jotka antoivat opetuslapsille uutta näköalaa arvioida Jeesuksen elämän merkitystä. Jeesuksen sanat ja teot, kärsimys ja kuolema saivat niille kuuluvan sisällön. Paljastui Jumalan laatima suunnitelma. Avautui uusi näkökulma menneisyyteen, nykyisyyteen ja tulevaisuuteen.

Kristuksen taivaaseen astuminen sinetöi sen, että tälle maailmalle on annettu rakkauden ja toivon ulottuvuus. Uutena ja uutta luovana tämä sanoma lähti muuttamaan ihmisiä ja olosuhteita.

Maailma ei ole vailla johtoa, pelkkä pahuuden voimien temmellyskenttä. Jumala, jonka on tulevaisuus, toimii myös tässä hetkessä. Meidän maailmassamme Jumalan kirkkaus on usein kätkeyty ristiin ja kuolemaan. Siellä, missä jännitys tiivistyy, missä pilvi varjostaa suunnitelmia, siellä Jumala toimii. Hänen rakkautensa kosketuksesta murtunutkin elämä kantaa sisässään siunauksen siementä. Moni ihminen luulee olevansa yksin kärsimyksensä kanssa, oma kysymystensä asettaja ja niihin vastaaja, outo itselleen ja outo toisille. Uutta mielekkyyden tuntua elämä saa, kun aavistamme, ettemme ole yksin. On joku, joka puhuttelee meitä. Tästä kokemuksesta kasvaa uusi, syventynyt yhteys Vapahtajaan, elämän lähteeseen.

Taivaaseen astunut Kristus käyttää opetuslapsiaan toivon tuojina, todistajina. Uskossa hyvin keskeistä on Jeesuksen tunteminen ja tunnustaminen Jumalan lähettämäksi. Epäuskoinen maailma ei ole tuntenut Isää eikä siis Jeesuksen ja Isän läheistä yhteyttä. Tähän tuntemiseen on voinut päästä vain siten, että Jeesus on itse tehnyt Isän nimen tunnetuksi.

Tämä on ollut mahdollista siten, että hän on osoittanut opetuslapsilleen jumalallista rakkautta (Jae 24). Vain Jumalasta lähtöisin oleva rakkaus voi johdattaa ihmisen Jumalan tuntemiseen. Jeesus voidaan tuntea oikein vain Häneen uskovien yhteisössä, seurakunnassa. Siinä Pyhä Henki, joka Jeesuksen lähdettyä maailmasta lähetettiin opetuslapsille, ”opettaa kaikki ja muistuttaa kaikesta, minkä Jeesus on heille sanonut”.

Merkki Kristuksen oikeasta tuntemisesta on rakkaus. Rakkaus Kristukseen ja rakkaus ihmisiin panee opetuslapset tekemään lähetystyötä.. Opetuslasten tehtävä on tehdä Jeesus tunnetuksi juuri tässä maailmassa, jossa pahan valtaa näyttää murtumattomalta. Jeesuksen ylimmäispapillisessa rukouksessa on vahvasti läsnä Jumalan ja langenneen maailman tai Jumalan seurakunnan ja maailman välinen jännite. Jo aiemmin Jeesus on todennut: ”Jos maailma vihaa teitä, muistakaa, että ennen teitä se on vihannut minua. Jos te kuuluisitte tähän maailmaan, se rakastaisi teitä, omiaan.”

Helatorstain, helluntain ja kolminaisuudenpäivän tekstien punaisena lankana kulkee lähetystyö, ”jotta maailma uskoisi.” (Joh. 17:21) Joskus lähetystyö oli kansankirkossamme ikään kuin itsestään selvä asia, kuten koulujen suvirret. Suomalainen todellisuus on muuttunut yhä allergisemmaksi kaikelle kristilliselle ja kansankirkko sen mukana. Eikä ole harvinaista, että joidenkin seurakuntien hallinnossa jotkut tekevät kaikkensa, että lähetystyö menettäisi tukirahansa.

Tänään, helatorstaina, ei ole aihetta jäädä synkistelemään maailman pahuutta tai kristittyjen penseyttä. Usko voi vahvistua, kun tietää, että Jeesus elää, toimii ja siunaa Hänen nimessään tehdyn työn, lähellä ja kaukana. Esimerkki siitä, mitä Kristuksen rakkaus saa aikaan aivan tavallisessa arkielämässä, on kerrottu Riitta Lemmetyisen uusimmassa kirjassa: ”Iloa näkyvissä” ja luen tuon kertomuksen saarnani lopuksi.

”Eräs viljelijän poika löysi vaimokseen kauniin kaupunkilaistytön, joka oli valmis muuttamaan hänen kanssaan maalle. Nuoripari otti haltuunsa miehen vanhempien maatilan.

Perheeseen syntyi kolme lasta. Viimeisen lapsen syntymän jälkeen perheen äiti sairastui parantumattomasti. Siitä huolimatta pariskunta päätti juhlia kymmenvuotishääpäiväänsä ja kutsua mukaan vihkipappinsa. Syötiin juhla-ateria, joka ei ollut ulkoisesti kovin loistokas. Perheenäidin sairastuttua ateriat olivat muuttuneet vaatimattomiksi. Pöydästä puuttuivat hänen aikaisemmin loihtimansa herkut, täytekakut ja muut leivonnaiset.

Kun ateria oli syöty, perhepappi teki lähtöä. ”Odota vielä hetki, perheenisä sanoi. ”Sinun pitää nähdä, mitä ostin vaimolleni lahjaksi.” Mies meni vanhan lipaston luo, veti alimman laatikon auki ja otti sieltä korurasian. Sitten hän meni vaimonsa luo, pyysi tätä sulkemaan silmänsä ja kietoi hänen kaulaansa helminauhan.

Pappi ajatteli heti, etteivät helmet ainakaan aitoja ole, sillä ei viljelijän tuloilla sellaisia hankittu. Vaimo pyöritteli helmiä sormissaan, ja kyyneleet alkoivat virrata pitkin hänen poskiaaan. ”Nämä ovat aitoja helmiä. Ne eivät voi olla minulle.”

Sitten aviomies kertoi, miten hänen oli ollut mahdollista hankkia tuo lahja. ”Sinä sanoit kerran kihloissa ollessamme, että helmet ovat sinusta vihkisormuksen jälkeen kaunein koru.

Siitä lähtien aloin rukoilla, että Jumala auttaisi minua, niin että voisin kerran kietoa helminauhan sinun kaulallesi. Olen kahdentoistavuoden ajan kerännyt tiettyyn lippaaseen joka ainoan ylimääräisen kolikon. Sain voimaa tupakoinnin lopettamiseen siitä ajatuksesta, että voin säästää ne rahat helminauhaa varten. Rakastin vanhoja autoja. Luovuin harrastuksesta, jotta lisää rahaa jäisi säästöön. Näiden vuosien aikana, kun olemme olleet kihloissa ja naimisissa, olen säästänyt systemaattisesti rahaa ostaakseni sinulle nämä helmet. Nyt ne ovat sinun.”

Vaimo ei tahtonut saada sanaa suustaan: ”Mikä sai sinut tekemään tämän kaiken?” Perheenisä polvistui vaimonsa eteen, painoi päänsä tämän syliin ja alkoi itkeä kuin lapsi. Perhepappi lähti hiljaa huoneesta, mutta ehti kuulla miehen sanat: ”Minä tein tämän, koska rakastan sinua niin paljon.”

On kuin näissä puhuttelevissa sanoissa kuuluisi jotain samaa kuin kerran Golgatalla. Jokainen ristin juurella seissyt mietti mielessään: ”Jeesus, mikä sai sinut suostumaan ristille naulittavaksi?” Vastaus on sama kuin tuossa maalaistalossa: ”Tein tämän siksi, että rakastan sinua niin suuresti.” Jeesuksen rakkaus ihmiseen on maailmanhistorian suurin rakkaustarina, ja silloin tällöin näemme pilkahduksen tästä rakkaudesta tavallisten ihmisten elämässä.